

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntaxis Joa[n]nis Despauterij Niniuit[a]e Berga[rum] diui
Guinnoci ludimagistri**

**Spauter, Johannes de
Argentorati, Anno, M. D. XV.**

Infinitiuoru[m] constructio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70853)

REGVLA. I.

te volunt quartum uerba infinita suorū
 Post casum, tñ ante supina, gerūdia nullum
 Optabūt casum, sed post sua uerba sequētur
 Præterq̃ quod in u. finit. mobile quod uult
 Ante sibi nomen post casum non regit vllum,
 Post etiam sequitur sua participans bene uerba,
 Nam regimen fit idem si significatio par sit.

Regula de accusatiui regimine obiter positas nō repetā, de synecdoche, pœnitet, tædet &c. Erit igit̃ regula prima hæc. Omne uerbū personale infinitiui modi, potest regere añ se accusatiuū, & post se casum sui uerbi indicatiui, ueluti gerundia, supina & participia, quæ ante se nullū regunt casum, & supinū in u, ne post se quidē casum regit, sed ante adiectiuū petit. Omniū ratio est, quia ubi significatio est eadem regimen debet esse idem, ut tyrānos uiuere malū est, christianū delictari fabulis inhonestū est. ueni causa audiēdi historiā. uado auditū. causas, diligens deū uere diligitur, difficile narratu est quāta auaritia regnet. dignissima scitu est infinitiuorū, gerūdiorū, supinorū, & participiorū cōstructio, quā diligēter declarabimus, tuū est o iuuentus diligētissime animū aduertere ad rem tam utilē.

Infinitiuorū constructio.

Dixi uerbū personale, quia impersonale respuit eū casum, ut federi, interesse &c. pœnitet, tædet &c. patuerūt, ut esse in quo notauit Sulpitius nō dici uideor mihi esse docto uel doctū, sed per ntm̃ doctus, Quæ uim uerbi substantiui habet, regūt post se accusatiuū ut ante se, ueluti letor te euasisse doctū, doleo te incedere superbū. Quoties autē idem esset supositū finiti & infiniti, actūs uenuste subtricebit, poterit tanq̃ exprimi, ut uellē diu uiuere, uenustius est q̃ uellē me diu uiuere. Persi. Nec in bicipiti somniasse Parnaso Memini. Actūs ante infinitiuū resoluit̃ in ut, q̃, quin, quatinus & similes particulas, & elegantior est per infinitiuū locutio, ut apud Terē. Meū gnatum rumor est amare, inelegāter dixisset, rumor est q̃ meus filius amet, licet itaq̃ in themate uernaculo audiat, frequēter tamē uitabit̃ ipm̃ in latinitate, in sacris. Missum est tria milia & eo amplius infantes adduci. Virgi. Malo me galatea petit lasciua puella. Et fugit ad salices, & se cupit ante uideri, id est q̃ ante uideat. Terē. Qui postq̃ audiuit filio suo non datum iri uxore, id est q̃ filio suo nō daretur uxor. Tul.

Hi arbitrant se bñficos in suos amicos uisum iri, si eos locupletēt q̄
 cūq; rōne. i. q̄ uidebūt benefici in suos &c. In sacris. Dñe qd me uis
 facere. i. quid uis ut faciam. In poetis facere intelligit, ut quid me uis.
 Virgi. Phillida amo ante alias. nā me discedere fleuit. i. q̄ discederē.
 Non dubito regē aduenire. i. quin rex adueniat. uelim regē adesse. i.
 ut rex adesset. letor regē affore. i. quia rex aderit. Doceat p̄ceptor pu
 eros loqui per infinitū potius q̄ per q̄. ubi autē fuerit quod ipsum
 omittat & ntūs uertatur in actm. Finitū in infinitū, & cōtra si hoc fi
 ere nequit in bono sensu, scito actm a tergo regi, ut Volo uinū bibe
 re, nō cōueniēter resoluit uolo q̄ uinū bibat, ideo uinū regebatur a
 tergo. Est tamē ubi uix scitur uter actōrū a frōte regat, ut uidi Ioānē
 Petrū uerberare, dubiū est an Ioānes Petrū, an Petrus ioānē uerbera
 uit. Tale est oraculū illud. dico te facida romanos uincere posse. hęc
 ambiguitas non est hic, uolo te aquā bibere, siquidē aqua nō bibit.
 Dicit tamē Quintili. li. viij. Vitāda in primis ambiguitas nō solum
 quę incertū intellectū facit, ut Chremetē audiui percussisse Demeā,
 sed illa quoq; quę etiā si turbare nō potest sensum, in idem tamē uer
 borū uitiū incidit, ut si quis dicat uisum a se hominē librū scribentē
 nā etiā si librū ab hoīe scribi pateat, male tamē cōposuerat, feceratq;
 ambiguū q̄tum in ipso fuit. Hęc Fabi. Poetę tamē id nō usq; quaq;
 obseruant, ubi etiā manifestū potest esse dubiū, sed audiemus (si sapi
 mus) Fabio etiā in carmine, sed p̄cipue in epistolis, orationibusq; . ui
 tabitur autē ambiguitas mutatione actiui in passiuū, non autem in
 appellatū (ut loquūtur) ueluti audiui Ioānē a Petro percussum. uidi
 ab Ioanne scribi librū &c.

Infinitiuorum natura.

Infinitiuus pro p̄terito imperfecto indicatiui poetarū & historicoꝝ
 est, ut inuidere, p̄ inuidebāt, uel inuidere cōperāt. Sæpe oratores, his
 torici & poetę uni uerbo multa infinita coniungūt, & datu; elegā
 tię, ueluti legimus græcos infinita exercitus multitudīne troiā uenisse,
 urbem annis decē obsedisse, eāq; multa sepe sepiusq; oppugnasse.
 Sinonīs tandē traditione occupasse, & igni postremū succēdisse. Infi
 nitū fungit officio ntī, gū, dtī, actī, & abltī, ut legere ē agere, tēdet me
 studere, dñs dedit mihi sapere. Opus mihi est scire. Infinitū p̄ finito ha
 bet ntū, ut nos pauidi trepidare in quotidiano sermone, sic nō loq;
 mur, nec in eplis, nec in orōnibus, quia historicoꝝ est, poetarūq; (ut
 diximus) Terē. Oēs mihi inuidere & mordere clāculū, ego autē floz
 cipēdere. Virgi. Tū pius ēneas humeris abscindere uestē. Auxilioq;
 uocare deos & tēdere palmas. Salusti. Finitimos regere bello tētare.